

Český hokej nikdy neměl lepšího brankáře. Dominik Hašek už v osmnácti chytal na mistrovství světa. Po odchodu do zámoří trpělivě čekal na šanci v NHL, pak ohromil. Šestkrát byl vyhlášen nejlepším brankářem, dvakrát nejúspěšnějším hráčem. Když vyhrál druhý Stanley Cup, bylo mu 43 let. Pro české fanoušky zůstane navždy olympijským hrdinou z Nagana. Za svou kariéru poznal mnoho trenérských osobností.

HLINKA NEDĚLAL Z HOKEJE VĚDU

TEXT: JIŘÍ NIKODÝM

Můj první trenér?

„Byli dva: Luděk Fibiger a Evžen Musil. Pod střechou pardubické haly má Evžen Musil svůj dres a asi tak v sedmdesáti letech na chvíli ještě nastoupil v extralize. A hlavně miloval hokej, že to nemá obdoby. Hokejem žil, pořád byl na stadionu. Hokej znal, to prostředí miloval a záčkům se vždycky úžasně věnoval. Proto nerad říkám, jestli byl prvním trenérem Fibiger nebo Musil, protože na ledě byli vždycky oba dva.“

Co mi první trenéři nejvíc dali?

„U Fibigera s Musilem jsem se učil stát v brance a chytat. Pak mě dlouhou dobu provázel Ota Mareš. Já jsem v té

„Trenérem brankářů v Chicagu byl Vladislav Trefjak, jenže s ním se o žádném trénování nedá mluvit, protože tam v podstatě nebyl. Přijel na týden na předsezonní kemp a pak dvakrát za sezonu na dva dny.“

době nikdy neměl trenéra brankářů. Byl jsem součástí mančافتu a vždycky mi řekli: Běž do branky a chytej. Měl jsem i trenéry France, Mejzlíka, Sekeru. Hodně se mi věnovali a taky mi strašně moc dali po hokejové i lidské stránce.“

Můj první trenér brankářů?

„Trenéři brankářů byli až v juniorských reprezentačních týmech, kde se ale pracovalo jen po dobu soustředění, což nebývalo moc dlouho a nic zásadního z hlediska chytání se tam neřešilo. Takže prvního skutečného trenéra brankářů jsem dostal až v 27 letech v Buffalu.“

Trenér s největším respektem?

„Každý měl respekt, ale největšího lufta jsme měli asi v dorostu z Horymíra Sekery. Obrovská

se chytalo především rukavicemi a nohama a hokejkou. Teď se chytá vším. Kalhoty vás víc chrání a neprojde vám puk mezi nohama. Máte širší boky, lepší ramena a nemusíte se bát vyrazit puk loktem. A právě změna výstroje změnila chytání, protože brankář se může postavit puku jakoukoli částí těla. Mně dnes připadá ten styl daleko nudnější, když brankáři jsou většinou na kolenou a jenom tak 'slidují', kloužou od tyčky k tyčce. Jsou lepší, rychlejší, líp bruslí a líp se tímto stylem přemisťují. Pro mě je to ale nezáživné.“

Jakou změnou stylu jsem prošel v Americe?

„Určitě to bylo v Buffalu, kde se mnou pracoval Mitch Korn hlavně na vykrývání, abych nebyl tak rozevlátý. Důraz se kladl na to, abych byl

autorita. Byl nesmírně lidovej, s ničím se nepáral, bral hokej hrozně jednoduše, nedělal z něj žádnou vědu, ale muselo se prostě makat a neexistovala žádná omluva. Pamatuju si, jak říkal: Jestli chceš chodit do tanečních, tak si běž, ale sem už chodit nemusíš. Žádný rodič mu do toho nesměl kecat, ne jako dneska. Nebo klukovi řekl úplně v klidu: Jestli chceš brečet, tak si běž za maminkou.“

Moji trenéři brankářů v Chicagu Blackhawks?

„Tam byl Vladislav Trefjak, jenže s ním se o žádném trénování nedá mluvit, protože tam v podstatě nebyl. Přijel na týden na předsezonní kemp a pak dvakrát za sezonu na dva dny. Máme spolu s Vladislavem velmi dobré vztahy, ale v žádném případě bych ho neoznačil za trenéra brankářů.“

Jak se měnilo pojetí chytání za mojí kariéry?

„Dřív se šlo hodně do vytrvalosti, dnes se klade větší důraz na rychlost a zaberete v brance víc místa. Betony nejsou o tolik větší, ale zase je lépe můžete přiložit na led a víc ucpávají prostor. Zvětšila se i lapačka. Tenkrát

vždycky připraven ve správné pozici a správně točil ramena. Mitch můj styl nechtěl vyloženě měnit. Rozvíjel moje silné stránky a na ně nabaloval nové věci. V Buffalu pak po něm trénoval brankáře Jim Corsi. Potkali jsme jako protihráči na mistrovství světa v Německu 1983. Mně bylo tehdy 18 let a nastoupil jsem jako nováček proti Itálii a Corsimu. Vyhráli jsme 11:0. V Detroitu pak byl Jim Bedard. Když už máte svůj styl usazený, trenéři spíš organizují cvičení, abychom je dělali správně a udržovali se v ideální kondici. Starali se o to, abychom byli psychicky v pohodě a vždy připravení nastoupit.“

Jak vznikla moje spolupráce s Josefem Brukem?

„On byl specialista na brankáře, kterého jsem potkal v Jihlavě na vojně. Tam jsme pracovali hlavně na rozcvičení před tréninkem. Opět jsme se sešli po deseti letech v Buffalu. Byl jsem tehdy dost vážně zraněný a vynechal půlku sezony. Požádal jsem ho, aby přiletěl a pomohl mi dostat se zpět do kondice, což se nám společně podařilo! Následně jsme začali spolupracovat. Od roku 2004, to mi bylo 39 let, mi Josef pomáhal do dobré kondice každé

LEGENDÁRNÍ BRANKÁŘ DOMINIK HAŠEK S DLOUHOLETÝM OSOBNÍM TRENÉREM JOSEFEM BRUKEM

FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK

DOMINIK HAŠEK

→ Narozen: 29. 1. 1965

→ **Hráčská kariéra:** Pardubice (1981-89, 1994-95, 2009-10), Jihlava (1989-90), Indianapolis (1990-91), Chicago Blackhawks (1990-92), Buffalo Sabres (1992-2001), Detroit Red Wings (2001-04, 2006-08), Ottawa Senators (2005-06), Spartak Moskva (2010-11)

→ **Největší úspěchy:** olympijský vítěz (1998), 2x vítěz Stanley Cupu (2002, 2008), 2x Hart Trophy pro nejužitečnějšího hráče NHL (1997, 1998), 6x Vezina Trophy pro nejlepšího brankáře NHL (1994, 1995, 1997, 1998, 1999, 2001), 2x Ted Lindsay Award pro nejlepšího hráče NHL podle hráčů (1997, 1998)

léto čtyři až šest týdnů. A když jsem celý rok nehrál hokej, tak i osm. Měl to neskutečně propracované. Bez Pepíka Bruka bych nikdy nemohl chytat do 46 let."

Jak spolu fungovali Ivan Hlinka a Slavomír Lener?

„Hlína si to koučoval celé sám, stejně jako všechno na střídačce. Byl velice komunikativní a ptal se na názory. Se Slávou Lenerem spolu pořád mluvili, hodně věcí diskutovali. Na Slávu hodně dal, ale koučování už bylo jen v jeho režii. Měl kolem sebe obrovskou auru. Když něco řekl a rozhodil rukama, tak jsme se tomu sice potom smáli, ale všichni jsme udělali, co chtěl. Věřili jsme mu a šli za ním. Nedělal z hokeje vědu, viděl ho jednoduše. A říkal: Tak přinejhorším prohrajeme, a co?“

Který trenér mě potrestal?

„Pamatuju si na dnes už úsměvnou příhodu, kdy mně bylo 16 a Jardovi Radvanovskému asi 30. Trenér Uher mi jednou v Pardubicích řekl, abych se podíval na druhou stranu, jak Jarďa pěkně připravil puk na cvičení, a že já jsem je tak hezky nenachystal. Moje dva nebo tři puký

nebyly úplně v rohu, tak jsem to musel urovnat a dostal jsem za trest dvacet kliků.“

Největší divočina s trenérem?

„Mike Keenan v Chicagu byl normálně v pohodě, i když se o něm vypráví ledacos. Jen při zápase chtěl vždycky vyhrát. Jednou byl po druhé třetině výsledek 2:2 a Chris Chelios se v kabině smál. Najednou na něj od Keenana přiletěla hokejka jako oštěp. Chtěl po něm, aby se soustředil. Všichni jsme se divili, že po nejlepšího hráči hodil hokejkou. Chelios pak v podstatě neslezl z ledu, ale stejně to byla, myslím, nakonec remíza. Kluci mi také říkali, že v předchozí sezoně, ještě než jsem přišel do Chicaga, Keenan jednou nakopl větrák a zůstala mu tam bota.“

Jak velký je odstup mezi hráčem a trenérem?

„V Americe je odstup mezi hráčem a trenérem daný. A možná větší než třeba v Čechách. Občas trenér o nějakých věcech mluví, ale v žádném případě se nediskutuje. Být trenérem mě neláká, ani jsem o tom neuvažoval. Možná když mi bylo 25, ale teď už vůbec.“